

Ομιλία του π. Χαραλάμπου Παπαδόπουλου - Λιβύου με θέμα “Τι μας μαθαίνει ο θάνατος...”

/ [Ενορίες](#)

Η αλήθειά μας είναι ο Θεός που ζει μέσα μας, ένας Θεός που ακόμα και στα πιο δύσκολα μας, δεν σταματάει να ονειρεύεται. Ακόμη κι αν εμείς, στα δύσκολα μας, σταματήσουμε να Τον πιστεύουμε, Αυτός δεν θα σταματήσει ποτέ να πιστεύει σ' εμάς.

• Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Ομιλία με θέμα «Τι μας μαθαίνει ο θάνατος...», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος **π. Χαράλαμπος Παπαδόπουλος - Λίβυος**, Συγγραφέας και

Εφημέριος του Ιερού Ναού Αγίας Ειρήνης Ηρακλείου της Ιεράς Μητροπόλεως Γορτύνης και Αρκαδίας, στον [Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), την Τετάρτη 16 Νοεμβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «[ENOPIA εν δράσει...](#)», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη **Βηματάρισσα**. Η ομιλία μεταδόθηκε από το κανάλι του προγράμματος στο YouTube.

Ο π. Χαράλαμπος βρέθηκε για μία ακόμα φορά στον Ιερό Ναό της Ευαγγελιστρίας Πειραιώς στο πλαίσιο του προγράμματος «ENOPIA εν δράσει...», έχοντας συμμετάσχει τις περισσότερες από τις χρονιές που πραγματοποιείται το πρόγραμμα. Καρπός αυτών των συμμετοχών είναι και η έκδοση του τόμου «Ότι λάμπει δεν είναι Χριστός» από τις εκδόσεις «Αρχονταρίκι». που περιλαμβάνει τις συζητήσεις και ομιλίες του π. Χαράλαμπου όλα αυτά τα χρόνια.

Και τώρα ξανά, βρέθηκε στο Ναό για να μιλήσει για ένα θέμα πολύ σημαντικό που αφορά όλους και καλούμαστε να το αντιμετωπίσουμε, παρόλο που όπως είπε, προσπαθούμε σε όλη μας την ζωή να του κρυφτούμε. Κι όμως αυτό υπάρχει πολύ βαθιά μέσα μας, υπάρχει ως μία απειλή, ως φόβος απέναντι στο μηδέν που μας απειλεί.

Εκτός από αυτήν την αγωνία, υπάρχει στον άνθρωπο και μία τραγική διαπίστωση, γνωρίζει ότι κάποια μέρα θα πεθάνει, το βιώνει από την αρχή, από την μεγάλη κραυγή της γέννας. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι άνθρωποι έχουμε γεννηθεί από μία κραυγή.

«Πάνω στον Σταυρό ο Χριστός κουβαλάει όλη την ανθρωπότητα πάνω Του, τους καημούς, τις αγωνίες, τις απώλειες, τις ματαιώσεις, το ανεκπλήρωτο των ανθρώπινων ερώτων. Είναι ο καθολικός άνθρωπος ο Χριστός και πάνω στον Σταυρό φωνάζει «διψώ» και αυτή δεν είναι μία βιολογική δίψα.

*Η κραυγή του Χριστού επάνω στον **Γολγοθά**, είναι το «διψώ» της ανθρωπότητας, όλης της ιστορίας. Και ο στρατιώτης Του δίνει όξος και χολή, γιατί στην πραγματικότητα ο κόσμος αυτός, δεν μπορεί να δώσει κάτι άλλο.»*

Διψάει νόημα, συνέχισε ο π. Χαράλαμπος, **υπέρβαση του θανάτου**, να μην χωρίσει από τα αγαπημένα πρόσωπα, να μην χαλάνε οι φιλίες, να μην ματαιώνονται οι έρωτες, να μην χάνεται η μοναδική ομορφιά. Αυτή είναι η δίψα του Χριστού και γι' αυτό τον λόγο ήρθε, να μας σώσει, δηλαδή να μας κάνει ολόκληρους.

Η αμαρτία μας διαμελίζει και μας κάνει χίλια κομμάτια και έρχεται ο Χριστός να

μας σώσει, να μας κάνει αυθεντικούς, ακέραιους, **να μας ενώσει τα συντρίμια μας**, να μας κάνει έτσι όπως θα γίνουμε στην βασιλεία των ουρανών.

Από αυτόν τον κόσμο θα αρχίζουμε να ενώνουμε τις ψηφίδες, τόνισε, να ενώνουμε τα κομμάτια μας και όσο περισσότερο ενοποιούμαστε, τόσο πιο αρμονικοί θα γινόμαστε. Και τόσο περισσότερο θα νιώθουμε ευτυχία και χαρά, γιατί ζούμε αυτό που θέλησε ο Θεός, την ακεραιότητα του ανθρώπου και όχι τον διαμελισμό και την διάσπαση του.

Ο θάνατος, παρόλο που είναι αυτό το αποτρόπαιο και παγερό γεγονός, που είναι έξω από το σχέδιο του Θεού, δεν παύει να είναι μια πραγματικότητα, την οποία ο Χριστός έρχεται και μεταμορφώνει.

«Το σίγουρο είναι ότι όλοι θα πεθάνουμε, αλλά δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι όλοι θα ζήσουμε. Και όταν λέμε ζωή, μιλάμε για εκείνη τη ζωή που ο άνθρωπος θα καλύπτει τις πέντε βασικές του ανάγκες.

Δημιουργημένος από την Αγία Τριάδα, ο άνθρωπος έχει ανάγκη να αγαπάει.

Η δεύτερη ανάγκη του είναι να αγαπιέται και ο Θεός ενώ είναι Πατέρας, είναι και Υιός και εισπράττει την αγάπη Του, που δίνει στον Υιό, από τον Υιό, και είναι Άγιο Πνεύμα και αλληλοσυμπληρώνονται και αλληλοσυγκοινωνούν διαρκώς, σε μία αέναη ροή αγάπης. Ακόμη, η ανάγκη του να εκφράζεται, να δημιουργεί και να συνδέεται με τον συνάνθρωπο και με τον Θεό.»

Αυτές οι ανάγκες συνιστούν την ζωή, τόνισε ο π. Χαράλαμπος, και η ζωή δεν είναι μία διασκέδαση κι ένας διασκορπισμός, η φυγή από μία οδυνηρή πραγματικότητα που μας πιέζει και πρέπει να βρούμε τρόπους να την ξεχνάμε. Και όταν αυτές οι βασικές ανάγκες δεν καλύπτονται και δεν ολοκληρώνονται, τότε ο άνθρωπος αρρωσταίνει.

Ένα ακόμη σημαντικό θέμα είναι να καταλάβουμε ότι ο Θεός δεν έχει καμία σχέση με τον θάνατο, αφού δεν τον δημιούργησε. Ο Θεός τον θάνατο τον κάνει πάσχα, τον μεταμορφώνει και από εκεί που ήταν προορισμός του ανθρώπου με την αμαρτία, την πτώση και την κακή χρήση της ελευθερίας του, τον κάνει πέρασμα.

Αυτό στη ζωή μας σημαίνει, παρατήρησε, ότι καμία δοκιμασία, όσο βαριά κι αν είναι, δεν είναι ο προορισμός της ζωής και της ύπαρξης μας. Ένας άνθρωπος δεν τελειώνει στο παρόν μόνο ή στο παρελθόν του, αλλά είναι στο μέλλον του. Δεν είμαστε μόνο αυτό που είμαστε σήμερα, αλλά είμαστε κυρίως αυτό που μπορούμε να γίνουμε αύριο. Σήμερα μπορεί να μην πετύχαμε τίποτα από αυτά που θέλαμε, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε αύριο.

Η Εκκλησία λέει ότι η ταυτότητα μας δεν είναι στο σήμερα, αλλά από το μέλλον

έρχεται η αληθινή μας ταυτότητα. Δεν αποτελεί ταυτότητα το να είναι κανείς υπάλληλος ή σύζυγος, αλλά αυτοί είναι ρόλοι μέσα στην ιστορία. Είμαστε κάτι πέρα από αυτό που τώρα κάνουμε ή που νομίζουμε ότι είμαστε.

Ο Θεός, συνέχισε ο π. Χαράλαμπος, παίρνει το κακό και το μεταμορφώνει κάθε φορά που το συναντάει και από κακά γεγονότα, μπορεί να βγάλει καλά πράγματα. Γι' αυτό και βλέπουμε ότι μία δοκιμασία και μία δύσκολη φάση ζωής, μπορεί να είναι το γεγονός που θα μεταμορφώσει όλη την υπόλοιπη ζωή.

Μία λανθασμένη αντίληψη που πρέπει να διορθωθεί, είναι ότι η Ανάσταση του Χριστού δεν είναι παρά η προσδοκία του θανάτου. Δηλαδή δεν κάνουμε τίποτα άλλο αλλά παρά να περιμένουμε πότε θα πεθάνουμε. Ενώ η Ανάσταση του Χριστού είναι το τελείως αντίθετο, είναι η νίκη εναντίον του θανάτου, ο ύμνος για την ζωή και πρόσκληση για να ζήσει ο άνθρωπος.

«Χαίρομαι τη ζωή ως δώρο, διότι παρόλο που έχει βάσανα, σταυρό, δοκιμασίες, έχει και Ανάσταση Χριστού. Άρα μπορώ να την γεύομαι πλέον και να κλείνω το μάτι στον θάνατο, γιατί υπάρχει Ανάσταση και υπάρχει το δώρο που λέγεται Χριστός.»

Τα πάντα είναι σταλαγματιές της αγάπης του Θεού και αυτό πρέπει να το βρίσκουμε κάθε μέρα. Ο Χριστός πάει στην καθημερινή ζωή, αυτή που εμείς σιχαινόμαστε και αποστρεφόμαστε. Δεν ζητάει την τελειότητα μας, ζητάει την άγωνα γη μας να την καρποφορήσει. Ζητάει την ταπείνωση, δηλαδή την ειλικρίνεια και την αυθεντικότητα μας.

Το φως του Θεού θέλει ραγίσματα για να μπει, επεσήμανε ο π. Χαράλαμπος, κι ένα λάθος στην πνευματική ζωή είναι ότι φορτώνουμε όλο πράγματα τον εαυτό μας. Να διαβάσουμε πολλά βιβλία, να ακούσουμε πολλές ομιλίες, να κάνουμε πολλές νηστείες. Φορτώνουμε διαρκώς το εγώ μας με επιτυχίες, ενώ η πνευματική ζωή είναι ένα άδειασμα από τις αντιλήψεις μας, τις επιτυχίες μας, τις πεποιθήσεις μας, τις προγονικές μας φωνές, τα κατορθώματά μας.

«Μία αρετή έχουμε, το έλεος του Θεού και τίποτα άλλο δεν έχουμε να ελπίσουμε παρά στην μεγάλη αγάπη Του, η οποία μας συγκλονίζει. Μας αγαπάει ενώ δεν το αξίζουμε, ενώ τα κάνουμε χάλια. Ενώ μέσα μας είναι ένα σκοτεινό υπόγειο, δεν φοβάται να λασπωθεί, να λερωθεί και να κατέβει εκεί μέσα για τον έρωτα Του για εμάς, για τον καθένα ξεχωριστά.

Και αφού συγκλονιστούμε από την αγάπη Του, δοξάζουμε κι ευχαριστούμε και σταδιακά χτίζουμε ένα νέο εαυτό δοξολογικό κι ευχαριστιακό, γεμάτο χαρά, ζωή, φως.»

Ο θάνατος είναι το ξυπνητήρι της ζωής, τόνισε, για να ζήσουμε, να βγούμε από τον φόβο και την δειλία, τις χιλιάδες κρυφώνες που έχουμε μπει μέσα. Να μην πετάξουμε αυτό το δώρο που μας έδωσε ο Θεός, να βρούμε αυτό το κάτι μοναδικό, το χάρισμα που μας έχει δώσει ο Θεός και να το αναδείξουμε.

Ο καλύτερος τρόπος για να ζήσουμε, είναι να θυμόμαστε ότι θα πεθάνουμε, γιατί πρέπει να αναλάβουμε το βάρος της ύπαρξης μας, να νιώσουμε υπαρξιακά την θνητότητα που κουβαλάμε μέσα μας. Γιατί δεν μπορούμε να εκτιμήσουμε και να πάμε σε ευχαριστία και δοξολογία Θεού, αν δεν καταλάβουμε τι μπορεί να χάσουμε, ανά πάσα στιγμή.

Ο Θεός έχει σχέδιο για τον καθένα μας, παρατήρησε. Δεν είμαστε τυχειότητα του σύμπαντος, αλλά είμαστε πολύ σημαντικοί, έχουμε αποστολή σε αυτόν τον κόσμο. Μας έχει επιλέξει να υπάρχουμε πριν δημιουργηθεί το σύμπαν. Κανένα μάθημα που ήρθε στη ζωή μας, κανένας άνθρωπος ακόμα κι αν μας παιδεύει δεν είναι τυχαίος. Είναι δάσκαλος μας, κάτι θέλει να μας μάθει και να μας βγάλει από μέσα μας.

Ο θάνατος μας μαθαίνει ακόμα ότι δεν πρέπει ποτέ να αναβάλλουμε στη ζωή μας και μόνο το δευτερόλεπτο που ζούμε αυτό είναι δικό μας. Να βάζουμε διαρκώς στη ζωή μας το «εάν θέλει ο Θεός» για το μετά και να ζούμε αυτό που υπάρχει, να είμαστε παρόντες σε αυτό που συντελείται.

Μας μαθαίνει ο θάνατος να περιφρονούμε τα ασήμαντα, τα ψεύτικα πράγματα της ζωής. Έρχεται να γκρεμίσει τις ψευδαπάτες, τις ψεύτικες μάσκες, τα προσωπεία μας, τους ρόλους μας και να μας οδηγήσει στην ουσία της ύπαρξης.

Μπορεί να καταστραφούν τα πάντα στη ζωή μας, δεν μπορεί να καταστραφεί το αιώνιο κομμάτι μας, αυτή είναι η ταυτότητα μας. Η αλήθειά μας είναι ο Θεός που ζει μέσα μας, ένας Θεός που ακόμα και στα πιο δύσκολα μας, δεν σταματάει να ονειρεύεται. Ακόμη κι αν εμείς, στα δύσκολα μας, σταματήσουμε να Τον πιστεύουμε, Αυτός δεν θα σταματήσει ποτέ να πιστεύει σ' εμάς.

Και ολοκλήρωσε την εμπνευσμένη ομιλία του ο π. Χαράλαμπος:

«Παρόλο που η ζωή έχει όλο αυτό τον πόνο, τις δοκιμασίες και τις δυσκολίες, εμείς πρέπει να είμαστε ευγνώμονες. Να καταλάβουμε ότι στη ζωή μπορούμε δύο ρόλους να παίξουμε και πρέπει να διαλέξουμε, να είμαστε θύματα και να είμαστε ήρωες. Και ήρωας είναι αυτός που, παρά τα βάσανα του, δεν σταματάει να πιστεύει στον Θεό, να ελπίζει, να αγωνίζεται και να παλεύει.

Είμαστε απόγονοι εκείνων που τα κατάφεραν. Που ενώ βασανίστηκαν, πληγώθηκαν, είχαν **τραύματα** και πληγές, στο τέλος τα κατάφεραν. Είμαστε απόγονοι αυτών που επέζησαν αιώνια.».
